

7

MOJA SESTRA

UPÍRK A

Z pekla šťastie

Sienna Mercerová

COO
BOO

Moja sestra upírka 7

Z pekla šťastie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Sienna Mereerová

Moja sestra upírka 7 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

MOJA SESTRA
UPÍRKA

Z pekla šťastie

Sienna Mercerová

Preložila Zuzana Močková Lorková

Copyright © 2011 by working Partner Limited

Translation © Zuzana Močková Lorková, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0052-8

ISBN e-knihy 978-80-566-0287-4 (1. zverejnenie, 2017)

*Zvláštna vďaka patrí Sare O'Connorovej.
Pre všetkých bláznov z vydavateľstva.*

KAPITOLA 1

Olívii Abbottovej sa na tvári zračil úsmev. Bledofialové krókusy v záhone popri chodníku mali rovnaký odtieň ako jej minišaty. Posledné stopy snehu sa v meste Franklin Grove roztopili a vo vzduchu bolo cítiť jar.

Jej dvojča Ivy Vegová mala obuté čierne ťažké topánky a namiesto kvetov si všimala čierne čiary asfaltu medzi kúskami betónu na chodníku.

„Kam nás chce zobrať?“ pošepkala Olívia.

Pán Vega, ich biologický otec, sa náhlil pred nimi, akoby ho prenasledoval lovec upírov. Opäť chcel, aby spolu strávili poobedie, ale nepovedal im prečo.

„Dúfam, že niekam, kde bude tma a ticho,“ pošepkala Ivy a bledou rukou si zakryla oči namaľované hrubou čiernou linkou. „Z toho slnka ma rozbolela hlava.“

„Ivy, neustále frfleš,“ doberala si ju Olívia. Hoci boli tieto sestry úplné protiklady, Olívia zbožňovala svoje gotické dvojča.

„Dievčatá, poďte,“ nabádal ich pán Vega a jeho čierne sako vialo vo vetre. „Na dvanástu máme rezervovaný stôl U pána Kokteila.“

Ivy zakopla a dlhé hnedé vlasy sa jej nahrnuli do tváre. „Čože?“

Aj Olíviu to prekvapilo. „Ale naposledy...“ Naposledy si pán Vega nevedomky objednal jeden z kokteilov, ktorých servírovanie sa spája so spevom a tancom celej reštaurácie, čo však Olívii neprekážalo. No pre každého upíra so sebaúctou to bola nočná mora a pán Vega sa cítil vtedy naozaj trápne.

„Och, bola to celkom zábava,“ povedal pán Vega, odkasľal si a odvrátil pohľad.

„Pozor, pozor!“ zakričala Ivy a predstierala strach. „Zombíci obsadili naše mesto!“

„Neblbni, Ivy,“ zahriakol ju pán Vega.

„Určite ťa ovládli zombíci,“ odvrkla. „Môj otec

by sa už v živote nevrátil do najzajkovejšej reštaurácie v meste. Bez urážky, Olívia.“

Olíviu to neurazilo. Všetci upíri vo Franklin Grove, ako aj Ivy a pán Vega, volajú neupírov „zajkovia“.

„Neblázni, Ivy,“ zamrmal pán Vega. „Nebolo to také zlé.“

Čo ho mohlo presvedčiť, aby sa vrátil do tej reštaurácie? uvažovala v duchu. Neboli to zombíci, ale čosi chystal. Bolo to zrejme niečo, nad čím sestry uvažovali už celé týždne. Začiatkom roka im pán Vega povedal, že pracovne odcestoval do Dallasu, no po návrate Ivy zbadala visačku na jeho kufri s nápisom LAX, čo je skratka pre letisko v Los Angeles. Olívii nešlo do hlavy, prečo by im niečo také tajil.

„Ty!“ ozvalo sa.

Olívia sa obzrela a zbadala ženu v tmavofialovom sukňovom kostýme a tmavohnedých čižmách na opätku. Na uchu mala telefón a ukazovala priamo na ňu.

Bola to Amy Tellerová, manažérka jednej z najslávnejších filmových hviezd – Jacksona Caulfielda, s ktorým Olívia začala chodiť. Podišla bližšie a postavila sa pánovi Vegovi rovno do cesty.

„Nie, nemyslela som vás. Už som vám to poveda-

la!“ kričala do telefónu. „Jackson Caulfield si neoble-
chie zvierací kostým.“ Zložila telefón a znova ukázala
na Olíviu. „Ty mi vieš pomôcť.“

Olívia zalapala po dychu. „Ehm, jasné. Čo potre-
bujete?“

„Potrebujem kaviareň na úrovni,“ vyštekla Amy.

„Myslím, že v Mäsovom raji podávajú kávu,“ od-
povedala Olívia. Uprednostňovala viac ovocné džúsy.

V Aminej kabelke čosi zazvonilo. Vytiahla ďalší
telefón, pozrela na displej a hodila ho späť do kabelky.
Nech volal ktokoľvek, zrejme uvážila, že to radšej ne-
zdvihne. „A majú sójové latté?“ vyzvedala Amy.

Ivy odfrkla. „Pochybujem.“

Mäsový raj bol v skutočnosti upírsky podnik ur-
čený pre mäsožravcov. Olívia si tam síce mohla dať
dobrý zeleninový šalát, ale slovo „sója“ istotne v menu
nebolo.

Niečo začalo vibrovať a Amy vytiahla tretí telefón.
„Toto musím zdvihnúť.“ Otočila sa im chrbtom a vy-
kročila preč. „George, zlatko!“ hrkútala.

„Musíme sa poponáhľať,“ povedal pán Vega Olí-
vii. „Nechcem, aby sme prišli o náš oblúbený box!“

Nadšenie pána Vega vyvolávalo v Olívii ešte väč-

šie podozrenie. Bol to skôr zdržanlivý introvert ako energický pojašenec, takže istotne niečo chystal.

„Dobre,“ Olívia zamávala na Amy, aby išla za nimi.

Čoskoro zbadali blikajúce neónové logo reštaurácie Ovobomba! a kráčali cez parkovisko. Zdalo sa, že pán Vega si všetkých naokolo obzerá. Amy drkotala a chichotala sa do telefónu s nejakým Georgom a Ivy stále čosi mrmlala o zombíkoch.

Dnešok je akýsi divný, pomyslela si Olívia.

„Čau, zlatko,“ pozdravila sa Amy a otočila sa na Olíviu. „Kvôli tebe trčím v tomto zapadákov. Mala by si mi pomôcť nájsť dobrú šálku kávy.“

Amy mala pravdu. Jackson a jeho rodina sa rozhodli presťahovať z Hollywoodu a Jackson ich presvedčil, že mesto Franklin Grove je vhodné miesto, pretože je tam dobrá škola a pokojný život.

Pri tejto myšlienke mala chuť od šťastia poskakovať.

„Madam,“ zamiešal sa do toho pán Vega. „V našom malom meste nájdete množstvo chutných a príjemných vecí.“

„Ja ich však nikde neviem *nájsť*,“ odpovedala Amy.

„Nechcete skúsiť kokteil?“ navrhol pán Vega.

Olívia bola ohromená. Pán Vega sa stal hovorcom reštaurácie U pána Kokteila!

„Nechajme to tak,“ odpovedala Amy. „Len mi povedzte, kde nájdem Jacksona.“

Olívia pokrčila ramenami. „Myslím, že je s Brendanom.“

„Kto je Brendan?“

„Môj frajer,“ odpovedala Ivy.

Amy prižmúrila oči. „A čo robia?“

„Asi sa flákajú niekde vonku,“ domnievala sa Olívia.

„Jackson sa len tak nevláka,“ Amy si premerala Ivy od hlavy po päty a uprene hľadelá na jej čierne kapsáče a tričko s lebkou so skríženými hnátmi. „Ak bude z neho gotik, nikdy ti to neodpustím. Už odmietol rolu v novom filmovom seriáli s vysokým rozpočtom s názvom Útočník.“

„Naozaj?“

„Áno, na celé leto by odišiel do iného mesta,“ pokračovala Amy. „Ale namiesto toho sa chce zúčastniť konkurzu na rolu v školskej divadelnej hre *Romeo a Júlia*. V školskej hre!“

Olívia sa zaškerila, keď pohoršená Amy odišla preč.

„Tá žena potrebuje dovolenku,“ skonštatoval pán Vega, keď roztvoril dvere a vošiel do reštaurácie s farebnými dekoráciami.

Všetci traja podišli k pultu. Olívia vedela, čo si chce dať, ale Ivy zaborila nos do jedálneho lístka.

„Rád počujem, že vaša škola chystá inscenáciu *Romeo a Júlia*,“ povedal pán Vega.

„Aj mňa to potešilo,“ povedala Olívia. Chystala sa na konkurz na rolu Júlie.

„No ticho! Začalo sa brieždiť v okne,“ hlesol pán Vega, položil si ruku na srdce a druhú vystrel smerom k imaginárnemu balkónu. „V mladosti som asi raz či dvakrát hral Romea.“

„Nechcel si povedať, že neón začal bičovať moje oči?“ opýtala sa Ivy.

„To by som nikdy nepovedal,“ usmial sa pán Vega.

Za pultom stála čašníčka z minula. Olívia spoznala náušnice v tvare kravy a čašníčku zrejme šokovalo, že sa tam vrátili. „Vitajte U pána Kokteila,“ vyznelo to skôr ako otázka, než radostné uvítanie. „Dnes budem miešať vaše elixíry ja.“

„Ja by som si dala malý Keksík a šľahačka,“ povedala Ivy.

„A ja si dám maličké Mamino hruškové povzbudenie,“ rozhodla sa Olívia.

Pán Vega si pozorne čítal menu.

„Čo tak Otočku...“ povedala Ivy so šibalskou grimasou. Kokteil Otočka a výkrik sa spája so spevom a tancom celej reštaurácie.

„Nie!“ pán Vega od strachu takmer vyskočil a odkašľal si. „Ja by som si dal tento.“ Ukázal na Nadpozemsky kyslé jablko a čašníčke odľahlo.

„Hneď to bude!“ Potom sa otočila k mixéru.

„Ach, Shakespeare,“ pán Vega zosmutnel. Potom vytiahol oranžovú slamku z držiaka v tvare kravy. „Bráň sa!“ vykrikol a plastovým „mečom“ ukázal na Olíviu. „Dievčatá, viete o tom, že som sa musel kvôli tej úlohe naučiť šermovať?“

Potom sa začal predvádzať a akoby útočiť na Olíviu.

„Hej! Zaútočil si na bezbranné dievča!“ vykrikla Olívia. Do jednej ruky zobrala žltú slamku a do druhej ružovú.

„Už sú tu. Musím konať. Šťastná dýka!“ zvolala Olívia. Bola to Júliina replika z poslednej scény hry.

„Zásah!“ odpovedal pán Vega a obaja predstierali, že bojujú.

Potom zahrali spomalenú scénu a pán Vega predstieral, že ho prebodla.

„Návštevy tejto reštaurácie sú vždy plné zážitkov,“ sucho poznamenala Ivy, keď čašníčka priniesla tri kokteily.

Olívia vyplazila jazyk na sestru a nasledovala ju do štvormiestneho boxu pri okne s niekoľkými balónmi nafúknutými héliom, na ktorých bol nápis „rezervované“. Prekvapilo ju, aký spontánny a uvoľnený dokáže byť jej otec.

„Chcem sa zúčastniť konkurzu na rolu Júlie,“ povedala pánovi Vegovi. Biologickému otcovi však neprezradila, že zúfalo túži po tom, aby si zahrala Júliu a Jackson Romea.

Bolo by veľmi romantické, pomyslela si Olívia, keby sme si dali prvú pusu na scéne v najslávnejšej hre o láske na svete. Olíviu netrápilo, že sa ešte nepobozkali. Bola presvedčená, že treba počkať na správnu chvíľu a divadelná hra by mohla byť dokonalou príležitosťou.

Pán Vega sa poklonil. „Bude mi ct'ou sledovať ťa z prvého radu.“

„Ehm... super!“ Olívia si sľúbila, že ak získa tú

rolu, podplatí uvádzača, aby neposadil ani jedného z jej otcov do prvého radu. Jednoznačne nechcela, aby sedeli tak blízko, keď sa pobožká s Jacksonom. „Ivy bude pomocníčkou režiséra,“ prezradila, aby zmenila tému rozhovoru. „A moja kamarátka Kamila bude režisérka. Povedala však, že sa koniec príbehu trochu otočí.“

„Koniec v *Romeovi a Júlii*?“ opýtal sa pán Vega. „Neviem, či sa mi páči tento nápad.“

„Nepripomína vám to *Otočku a výkrik*?“ nevinne poznamenala Ivy.

„Nie!“ vykriekli obaja naraz.

Keď pán Vega sľahal kokteil, Ivy ho pozorne sledovala. *Prečo nás zobral do tejto reštaurácie?*

„Chutí ti kokteil?“ opýtala sa.

Pán Vega sa silene usmial. „Ehm, je bombastický.“

A TERAZ už viem, že sa niečo deje, pomyslela si Ivy. Môj otec nepoužíva slovo bombastický. Beznádejný, biedny, barbarský... ale nikdy by nepovedal bombastický.

Nevedela však, ako to tajomstvo z otca vypáčiť. Možno Olívia má nejaký plán! Ivy slabo kopla do sestrinej nohy. Pán Vega hľadel von oknom a Olívia sa potichu opýtala: „Čo je?“

Ivy kývla smerom k otcovi a Olíviu to zmiatlo. Ivy naklonila hlavu ráznejšie, no Olívia iba pokrčila ramenami a nepochopila jej náznak.

Dnes nám nefunguje telepatia, pomyslela si Ivy.

„Ehm,“ vyslovila Ivy a Olívia zároveň s ňou povedala: „Nuž,“ a pán Vega ich oslovil: „Dievčatá.“

„Hovor ty,“ povedali sestry naraz a pozreli na otca.

Pán Vega si vzdychol. „Musím vám niečo povedať.“

A je to tu, pomyslela si Ivy. *Aspoň to nemusím z neho ťahať násilím.*

„Pamätáte si na moju pracovnú cestu do Dallasu?“ opýtal sa.

Olívia prikývla a ďalej predstierala, že nič netuší, ale Ivy zamrmlala: „Nebol si v Dallase.“

Pán Vega si chcel odpiť z kokteilu, no pohár sa mu vyšmykol z ruky. Chytil ho však a nestihol sa rozliať po stole. Opatrne položil pohár na stôl a uprene sa zahľadel na Ivy. „Odkiaľ to vieš?“

„Videla som visačku na kufri,“ priznala sa Ivy.
„Bolo tam LAX.“

Otec prikývol. „V skutku, bol som v Los Angeles.“

Olívii odľahlo, že jej biologický otec sa chystá s pravdou von.

„Z akého dôvodu si išiel na najsľadnejšie miesto na svete?“ Nedávalo to vôbec zmysel. Tajný výlet pána Vegu do L. A., celá táto uvoľnená diskusia a smiech, pozvanie do reštaurácie... Ivy mala radšej otca, ktorý vešia ťažké zamatové závesy, aby bolo doma chladno a tma.

„Bol som na misii,“ povedal. „Viem, aká je pre vás rodina dôležitá.“

Ivy pozrela na sestru. Svoje dvojča spoznala začiatkom školského roka a trvalo celú večnosť, kým zistili, kto sú ich skutoční rodičia. Keď si uvedomili, že Ivin adoptívny otec je ich skutočný otec, presvedčili ho, aby išli na výlet do Transylvánie, kde spoznali svojich kráľovských upírskych príbuzných. Veľmi sa im páčilo u starých rodičov, u grófa a grófkы.

„Spoznať sa s... transylvánskou... rodinou bolo celkom jednoduché.“ Všetci traja strávili týždeň v nádhernom gotickom sídle starých rodičov. „Ale mys-

lím, že je dôležité, aby ste spoznali rodinu aj z druhej strany.“

Olivia zalapala po dychu. „Rodinu našej mamy?“

Ivy mala v hlave zmätok. Jediné, čo vie o maminej rodine, je, že bývala v meste Owl Creek s veľkými stromami. Odjakživa túžila vedieť viac. „Preto si bol v Los Angeles? Správne tomu rozumiem? Netušila som, že mama má rodinu v L. A.,“ čudovala sa Ivy.

„Nemá,“ ozval sa ženský hlas a všetci traja sa preľakli.

Ivy zbadala ženu, ktorá sa jej z nejakého dôvodu zdala povedomá. Bola vo veku ich otca, vlasy mala hnedé a kučeravé a oči modré. Bola štíhla a mala oblečené vyšúchané džínsy a obtiahnutú flanelovú košeľu.

Výzerá, akoby prišla rovno z farmy, pomyslela si Ivy. Tak prečo sa mi zdá, že som ju už niekde videla?

Pán Vega prudko vstal a nechcene zhodil držiak na oranžové obrúsky. „Som rád, že si prišla.“ Žena mu nepodala ruku. Pozerala na Ivy a Olíviu. „Ale si tu skoro,“ pošepkal.

„Bože, Charlie,“ povedala nahlas a pozrela na hodinky. „O sedem minút!“

Charlie? pomyslela si Ivy. Nikto ho nevolá Char-

